

[Lange.]

telsen, er blevet klogere med Hensyn til, hvad det er, de skal paatage sig Medansvaret for. Det kan maaske ikke være anderledes med den Fremgangsmaade, der er benyttet. Men efter vor Mening burde det være saaledes, at hvis Rigsdagen skal have et Medansvar for en saadan Ordning, saa maa den ogsaa gennem delegerede være medvirkende ved Overenskomstens Tilvejebringelse. I modsat Fald maa Ansvar for Ordningen alene hvile paa Regeringen og Rigsdagen være uden Ansvar.

Vi kan derfor fra vor Side ikke medvirke til Gennemførelsen af dette Forslag.

Veistrup: Dette Forslag til Rigsdagsbeslutning vedrørende Overenskomst om Vareudveksling med Tyskland tilsigter i Hovedsagen en Fortsættelse af et bestaaende Forhold. Vi har paa Grund af Tidernes Ugunst i mange Tilfælde maattet forlade Handelstraktaternes Vej. Ikke af den Grund, at man ikke har haft noget at handle med; tværtimod, der er Overflod paa Varer overalt i Verden. Men det er naturligt, at man, naar den regulære Handel Nationerne imellem af valutariske eller af andre Grunde hører op, da søger Handels-samkvemmet mellem Nationerne opretholdt ad andre Veje.

For Danmarks Vedkommende er det især Landbrugsprodukterne, som det gælder at faa afsat. Tyskland var i tidligere Tid den store Aftager især af Kvæget, og jeg anser Vareudvekslingen med Tyskland for afgørende for Prisen paa vore Kreaturer. Det forekommer mig derfor, at vi har Grund til at hilse med Tilfredshed den Vareudvekslingsoverenskomst, som foreligger, og som skaber Betingelser for at fortsætte Omsætningen med Tyskland, ganske sikkert til Gavn for begge Parter.

Jeg anbefaler Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det Udvalg, der ønskes nedsat.

M. C. Jensen: Jeg kan desværre ikke dele den Tilfredshed, som den ærede Ordfører for Det radikale Parti (Veistrup) nu gav Udtryk for. Der gives jo nogle Oplysninger om denne Handelstraktat i Bemærkningerne, og jeg skal ikke opholde mig ved, at der ikke er flere; det er jo Forhold, som man ikke har kunnet fremlægge udførlige Oplysninger om.

Den højtærede Udenrigsminister saavel som de øvrige Talere, ikke mindst Ordføreren for mit Parti (Hauch), har gjort opmærksom paa, hvad der ogsaa er rigtigt,

at man har faaet gennemført en lille Forøgelse af Mulighederne for Udførselen af visse Landbrugsprodukter. Jeg vil gerne deltage i Glæden over, at det er lykkedes at faa denne lille Forøgelse gennemført. Men samtidig maa jeg give Udtryk for min Bedrøvelse over, at man ikke har kunnet faa gennemført noget som helst til Gavn for Fiskeriet. Der staar i Bemærkningerne, at Udførselen af andre danske Varer vil blive nogenlunde den samme som i 1934. Det er muligt, at dette gælder for de fleste Varer, men det gælder desværre ikke for vore Fiskeriprodukter. Gennem snart 2 Menneskealdre har Fiskeriet udviklet sig med Eksportmarkederne i Udlandet, Fiske-markederne i Udlandet, som Basis. Ikke mindst det tyske Fiskemarked har dannet Grund for det danske Fiskeris Udvikling. Imidlertid har de Vilkaar, som vi — noget lignende gælder desværre ogsaa andre Erhvervsgræne end Fiskeriet — er blevet stillet over for i de sidste Aaringer, medført, at det lille Erhverv, som jeg har særlig Tilknnytning til, er inde under saa trange Vilkaar i Øjeblikket, at det nærmest er fortvivlende. Foruden at have faaet paalagt en Værditold og en Regulering af vort Marked mod Vest — det var den bedste, vi kunde faa, men dog en Regulering, som ikke alene medførte en Formindskelse af vore Eksportmuligheder, men som fuldstændig satte Bom for en Udvikling — fik vi i 1932 fra tysk Side dikteret en Vægttold paa Fisk, der i mange Henseender er prohibitiv; Tolden overstiger faktisk den Pris, som bliver betalt Fiskerne.

Da vi gik til de Forhandlinger, der nu er afsluttet, havde mange Fiskere rundt omkring i Landet det Haab, at det skulde lykkes for de danske Forhandlere at faa gennemført en Bedring af vore Fiskeeksportforhold. Jeg skal ingenlunde benægte, at der blev gjort Forsøg derpaa, men det viste sig ganske umuligt at faa de tyske Forhandlere til at indgaa paa nogen som helst Lempelser. Det er dog muligt, at man ved kommende Forhandlinger bør søge at trække Spørgsmaalet om vor Fiskeeksport lidt mere i Forgrunden, end man hidtil har gjort. Hvis Forhandlingerne mislykkes, vil man ikke fremdeles faa den selvstændige Fiskerbefolkning at se, som vi har kendt gennem Menneskealdre. Det er ganske umuligt for de danske Fiskere at tjene til Dækning af Udgifterne og til Livets Ophold, naar de skal stænges ude fra de udenlandske Markeder i den Grad, som Tilfældet er nu. Med Hensyn til Omsætningen af Fiskeriets Produktion ligger Forholdet saaledes, at over